

BAKELITOVÝ SVĚT
Bořivoj Kopic

Vydání této knihy finančně podpořilo Ministerstvo kultury
České republiky.

Copyright © Pavel Petr, 2010
Layout © Lucie Mrázová, 2010

ISBN 978-80-87162-72-9

**Stojím s Erikem v noci u otevřeného okna
u kterého jsou vidět Jesenické hory
a stromy v zahradě**

Vidíš ty hvězdy?
Planou od věků k zítřkům
které nikdy nevstanou.
„Já vidím jedinou
a ta hasne.“

V dálkách nesmíme přemýšlet
v dálkách není času
ale je věčnost
která zírá do našich očí
každé ráno a každý den

Dálky nejsou přelud
dálky nejsou sen a stín.
„Dálka je ode mne
K Tobě.“

*Jeseník 1949
(Hovory opilých)*

**Starý hřbitov, vřes, červen, řeka a Bohuš.
Slyším hudbu z vesnice. Bude noc!**

Valčík na rozloučenou v ústech opilce
mně prozradil že hrbatá střelnice
s podivným leskem zlata –
i kolotoč s pohledem
na který zapomenu
mne opustí tak jako celá vesnice
z které vycházím do lesů.

Valčík na rozloučenou v ústech opilce.

*Lesy kolem Žatce 1949
(Hovory opilých)*

Dekorace pro erotický skandál

a divoké psy na mne pošťala
stará žena
a divoké psy a přihlouplého syna

psům jsem se ubránil
druhému jsem, ach, neodolal

A zatím hrůzostrašné historky kolovaly
vesnice byla pohoršena

I vzal jsem chléb a řekl jsem synu staré ženy:

odjedeme a zanecháme jim všechny západy slunce
pokryté holubími křídly a kozím mlékem

naše nadlehčené kroky zívají –
musíme ulehnout spolu bez zvonění

a ať se tatíci zalknou svým vztekem

Tak dlouho jsem čekal na odpověď –
a zatím syn zemřel strachy.

*Karlovarský kraj 1950
(Sabat)*

Romantická dekorace k chlapci nesoucímu obraz

Zhrozené ženy do mne všeptaly Tvé jméno
co mělo být utajeno v krev mou to vreptaly
a zděšeného nechaly mne s Ním

I zvěstoval jsem noci Tvoje jméno
Potichu, já, ta nejlačnější z hlín
a nechtěl jsem, aby se v Tebe živí vtěsnali
Bez Tvých rýh, nazí jen tmou, drží jak dým

Slepými anděly v Tvé krutozření vpadl jsem
až v hukot Tvého uhlového břicha
Noci, až tam, však víš, až tam já vpadl jsem

Nesoucí obraz španělského mnicha

14.III.1951

(Sabat)

Modlitba Araba na poušti

Vysmahlé ruce prosily

Na dosah večera se žízně modlily
Až zabolely mízností A v plachá zrnka složily
Mléko svých stesků východních

Zalité zlatou něžností těch sluncí písčitých
Si nahmataly slova písní v nich
A k obzorům se plaše rozlily

I rozproudil Zrnka
Užaslá tou ožehnutou vzruchou
že přispěchala Přelaskavá
Zakrýt mu ústa Rukou suchou

Zvědavý Alláh sám ho vyhledal

A ráno když klid výšin měkký
Zaváté karavany kolébal

Modlil se stále

Obrácen tváří k záři z Mekky!

*Brno, leden 1952
(Sabat)*

Muezzin volá z minaretu

– – Nářek se z mořských hladin v měsíc velkal
v kálení velbloudů se větry posnídaly

A v horku tom se tiše Alláh vztekal

Od ulic milostných
hladoví psi na něho vyli

A z domu vyšly ženy zahalené
milovat s nocí těla svoje chtěly

Hlas z pouští vál na tazích ptáků letěl
až k písni výšinám se opil, zpocen celý

Ach, z ňader hvězd v ta těla jejich stékal
stydlivý, trylek, rozechvělý

A v horku tom se tiše Alláh vztekal

Leden 1952
(Sabat)

Mohamedánští kupci

Bůh vábil z udušené noci

Pak naklonil

Ucho své k šepotu sluhů

Z ňader mu sršela písečná dýka

A lékem děsivosti převracel jí rány

Ženami hedvábných pruhů

Značkoval cesty v posvátné brány

A vítr se v říhání hvězd samotén uhonil

Tu Mojžíš k němu zapálil své syny

Nesoucí světlo zadumaných perel

Na cestě z Mekky

Do Medíny